

RIK RIORDAN
PERS
DŽEKSON
I BOGOVI OLIMPA

POSLEDNJI BOG OLIMPA

Prevela
Tatjana Milosavljević

■ Laguna ■

Naslov originala

Rick Riordan
THE LAST OLYMPIAN

Copyright © 2008 by Rick Riordan. Permissions for this edition was arranged through the Nancy Gallt and Zacker Literary Agency
Translation copyright © 2019 za srpsko izdanje, LAGUNA
Jacket Design © John Rocco?

POSLEDNJI BOG OLIMPA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

1.

ODLAZIM NA KRSTARENJE S EKSPLOZIVOM

Sletanje Pegaza na haubu mojih kola označilo je početak kraja sveta.

Sve dotad, bilo je to jedno super popodne. Tehnički posmatrano, nije trebalo da vozim, zato što sam tek sledeće nedelje punio šesnaest godina, ali moja mama i moj očuh, Pol, odveli su mene i moju drugaricu Rejčel na privatni deo plaže na Saut Šoru, i Pol nam je tu dozvolio da se malo provozamo njegovim prijusom.

Dakle, tačno znam šta ste sada pomislili: „Čoveče, to je baš neodgovorno s njegove strane, bla, bla, bla“, ali Pol me vrlo dobro poznaje. Video me je kako rasturam demone i iskačem iz škole u plamenu, tako da je po svoj prilici smatrao da nekoliko stotina metara za volanom i nije baš nešto najopasnije u šta sam se ikad upustio.

U svakom slučaju, Rejčel i ja smo se vozili sami. Bio je vruć avgustovski dan. Rejčel je svoju crvenu kosu skupila u konjski rep, a preko kupaćeg kostima navukla je belu bluzu. Dotad sam je viđao samo u otrcanim pamučnim majicama

i farmerkama isprskanim slikarskom bojom, ali sad mi je izgledala kao milion zlatnih *drahmi*.

„Joj, zaustavi ovde!“ rekla mi je.

Parkirali smo na grebenu s kog je pucao pogled na Atlantik. More je oduvek bilo jedno od mojih omiljenih mesta, ali danas je bilo posebno lepo – svetlucaivo zeleno i glatko kao staklo, kao da ga moj tata održava mirnim samo zbog nas.

Uzged, moj tata je Posejdon, tako da on to može.

„Dakle.“ Rejčel mi se osmehnula. „Što se tiče onog poziva.“

„Uh... da.“ Nastojao sam da zvučim oduševljeno. Hoću reći, pozvala me je da dođem na tri dana u njihovu porodičnu vikendicu na Sent Tomasu. Nisam dobijao mnogo takvih poziva. Predstava moje porodice o fensi odmoru nije išla dalje od vikenda u buđavom bungalovu na Long Ajlendu, s nekoliko iznajmljenih filmova i zalihom zamrznutih pica, dok su Rejčelini matorci bili voljni da me prošetaju do Karijskih ostrva.

Uz to, stvarno mi je bio potreban odmor. Ovo leto mi je bilo najteže u životu. I sama pomisao da se barem na nekoliko dana sklonim od sveta bila je istinski primamljiva.

Ipak, svaki dan se očekivao početak nekakve važne misije, tako da sam zapravo „dežurao“. Što je još gore, sledeće nedelje mi je rođendan. A u onom proročanstvu je stajalo da će se, kad navršim šesnaestu, desiti neke gadne stvari.

„Persi“, rekla je Rejčel, „znam da nije baš najbolji trenutak za to. Ali kod tebe *nikad* nije nabolji trenutak, zar ne?“

Bila je u pravu.

„Stvarno želim da idem“, kleo sam se. „Prosto...“

„Rat.“

Potvrdno sam klimnuo. Nisam voleo da pričam o tome, ali Rejčel je znala. Za razliku od drugih smrtnika, mogla je da vidi kroz Maglu – magičnu koprenu koja obmanjuje ljudski vid. Videla je čudovišta. Upoznala je neke od polutana koji se bore protiv Titana i njihovih saveznika. Čak se našla tu i prošlog leta, kad je iseckani gospodar Kron ustao iz svog kovčega u strašnom novom obličju, i zaslužila moje večito poštovanje nabivši mu u oko plastičnu četku za kosu.

Spustila je dlan na moju mišicu. „Prosto razmisli o tome, važi? Polazimo tek za dva dana. Moj tata...“

Glas joj je zamro.

„Gnjavi te?“, upitao sam.

Rejčel je zgađeno odmahнула glavom. „Pokušava da bude *ljubazan* prema meni, što je još gore. Želi da me na jesen upiše na Žensku akademiju Klarion.“

„U onu školu u koju je išla tvoja mama?“

„To je glupavi ženski koledž za devojke iz visokog društva, i to čak u Nju Hempširu. Možeš li me uopšte zamisliti u ženskom koledžu?“

Priznao sam da ta ideja zvuči prilično tupavo. Rejčel su zanimali urbani umetnički projekti, obezbeđivanje hrane za beskućnike, protestna okupljanja tipa „Spasimo ugrožene žutotrbe detliće“ i tome slično. Nisam je nikad video da nosi haljinu. Bilo je teško zamisliti kako Rejčel uči da postane dama iz visokog društva.

„I zato je pristao da me povede s vama na odmor?“

„Da... ali, Persi, učinio bi mi ogromnu uslugu. Bilo bi *toliko* lepše kad bi išao s nama. Uz to, htela bih da razgovaramo o nečemu...“

Naglo je začutala.

„Htela bi da razgovaramo o nečemu?“, upitao sam. „Misliš... toliko je ozbiljno da moramo da odemo na Sent Tomas da bismo razgovarali o tome?“

Stisla je usne. „Čuj, zaboravi na to. Hajde da se pretvaramo da smo kao sav normalan svet. Krenuli smo da se provozamo, da posmatramo okean i lepo nam je ovako kad smo zajedno.“

Bilo mi je jasno da je nešto muči, ali nabacila je hrabar osmeh na lice. Kosa joj je na suncu izgledala kao vatra.

Ovog leta smo mnogo vremena provodili zajedno. Nisam planirao da bude baš tako, ali što je situacija u kampu postajala ozbiljnija, to sam češće osećao potrebu da pozovem Rejčel i odem negde, tek toliko da bih mogao da dišem. Morao sam da se podsetim da je svet smrtnika još uvek tu, daleko od svih čudovišta koja me koriste kao svoj lični džak za boksovanje.

„Važi“, rekao sam. „Normalno popodne i dvoje normalnih ljudi.“

Klimnula je glavom. „E, da... hipotetički, ako se dvoje ljudi dopadaju jedno drugom, šta mora da se desi da bi tupavi frajer poljubio devojkicu, ha?“

„O...“ Osećao sam se kao neka od Apolonovih svetih kraeva – usporen, priglup i crven kao cvekla. „Ahm...“

Ne mogu da se pretvaram da nisam razmišljao o Rejčel. Bilo je toliko lakše družiti se s njom nego s... pa, s nekim drugim devojkama koje znam. Nisam morao da se preznojavam, da pazim na svaku reč ili da vezujem mozak u čvor pokušavajući da dokučim šta misli. Rejčel nije mnogo krila. Otvoreno bi ti rekla šta ima.

Nisam siguran šta bih uradio, ali bio sam toliko rasejan da sam ogromno crno obliče koje se spuštalo s neba primećio tek kad su se četiri kopita vrlo bučno prizemljila na haubu automobila u kojem smo se nalazili.

Hej, gazda, rekao je glas u mojoj glavi. Dobra kolica!

Pegaz Crni bio je moj stari drugar, stoga sam nastojao da ne pobesnim baš do kraja zbog kratera koje je upravo napravio na haubi, iako nisam bio baš uveren da će Pol Faran biti baš oduševljen.

„Crni“, uzdahnuo sam. „Šta to...“

A onda sam video jahača na njegovim leđima i shvatio da moj dan upravo postaje mnogo komplikovaniji.

„Ša ima, Persi?“

Čarls Bekendorf, starešina Hefestove kuće, naterao bi većinu čudovišta da plaču i traže mamu. Momak je razbacani Afroamerikanac s mišićima nabrekli od rada u kovačnici tokom leta. Dve godine je stariji od mene i jedan je od najboljih majstora-oružara u kampu. Napravio je neke stvarno genijalne mehaničke stvarčice. Mesec dana pre ovoga, podmetnuo je bombu od grčke vatre u toalet turističkog autobusa koji je prevezio grupu čudovišta s jednog kraja zemlje na drugi. Eksplozija je zbrisala s lica zemlje čitav odred Kronovih zloča čim je prva harpija *pustila vodu*.

Bekendorf je bio u ratnoj opremi. Nosio je bronzani grudni oklop i ratni šlem, crne kamuflažne pantalone i mač o boku. Ranac s eksplozivnim napravama bio mu je prebačen preko ramena.

„Vreme je?“, upitao sam.

Smrknuto je klimnuo glavom.

Osetio sam knedlu u grlu. Znao sam da se ovo sprema. Planirali smo već nedeljama, ali napola sam se nadao da do toga ipak neće doći.

Rejčel je pogledala u Bekendorfa. „Ćao.“

„E, ćao. Ja sam Bekendorf. Ti si sigurno Rejčel. Persi mi je pričao... uh, to jest, spomenuo te je.“

Podigla je obrvu. „Stvarno? To je dobro.“ Okrznula je pogledom Crnog, koji je toptao kopitama po haubi prijusa. „Pa, pretpostavljam, momci, da sad morate da idete i spasavate svet.“

„Otrprilike“, saglasio se Bekendorf.

Bespomoćno sam pogledao u Rejčel. „Hoćeš li da kažeš mojoj mami da...“

„Reći ću joj. Sigurna sam da je već navikla. I objasniću Polu za haubu.“

Zahvalno sam klimnuo glavom. Znao sam da je ovo verovatno poslednji put da mi je Pol pozajmio kola.

„Srećno.“ Rejčel me je poljubila pre no što sam uopšte stigao da reagujem. „Idi sada, polutane. Idi i ubij neko čudovište i za mene.“

Poslednje što sam video bila je Rejčel koja sedi na saputničkom sedištu ulubljenih kola, posmatrajući prekrštenih ruku kako Crni kruži uspijući se sve više i odnosi Bekendorfa i mene nebu pod oblake. Pitao sam se o čemu je htela da razgovaramo i hoću li poživeti dovoljno dugo da saznam.

„Dakle“, rekao je Bekendorf. „Pretpostavljam da ne želiš da pominjem Anabet ovaj dirljivi prizor.“

„O, bogovi“, promrmljao sam. „Da se nisi usudio.“

Bekendorf se tiho nasmejavao dok smo zajedno jezdili iznad Atlantika.

* * *

Već se smrklo kad smo najzad ugledali cilj. *Princeza Andromeda* svetlela je na horizontu – ogroman turistički brod blistao je belom i žutom svetlošću. Iz daljine biste pomislili da

pred sobom imate brod za uživanje, a ne glavni štab gospodara Titana. Ali, prišavši bliže, primetili biste džinovsku figuru na pramcu – tamnokosu devojkicu u grčkom hitonu, sputanu lancima, s izrazom užasa na licu, kao da oseća smrad svih čudovišta koja mora da nosi na brodu, koji je po njoj dobio ime.

Želudac mi se vezao u čvor kad sam ponovo ugledao taj brod. Već je dvaput malo nedostajalo da ostavim glavu na *Princezi Andromedi*. Sad je plovila pravo ka Njujorku.

„Znaš šta treba da radiš?“, viknuo je Bekendorf, nadglasavajući se s vetrom.

Potvrдно sam klimnuo glavom. Vežbali smo na brodogradilištima Nju Džerzija, koristeći napuštene brodove kao mete. Znao sam da ćemo imati vrlo malo vremena. Međutim, znao sam i da nam je ovo najbolja šansa da okončamo Kronovu invaziju pre no što je i počela.

„Crni“, rekao sam, „spusti nas na najnižu krmenu palubu.“

Važi se, gazda, odvratio je. *Čoveče, što mrzim da vidim ovaj brod.*

Pre tri godine, Crni je bio zatvoren na *Princezi Andromedi*, dok naposletku nije pobegao – pri čemu smo mu moji prijatelji i ja malko pomogli. Pretpostavljao sam da bi radije dozvolio da mu vežu mašne u grivu nego da se opet vrati tamo.

„Nemoj da nas čekaš“, rekao sam mu.

Ali, gazda...

„Imaj poverenja“, dodao sam. „Izvući ćemo se i sami.“

Crni je sklopio krila i ustremio se prema brodu poput mračne komete. Vetar mi je zviždao u ušima. Video sam čudovišta kako kruže gornjim palubama broda: žene zmije – *dracene*, paklene pse, džinove i čovekolike demonske foke

poznate kao *telekini* – ali tolikom smo brzinom prozujali pored njih da niko nije digao uzbunu. Spuštali smo se niz krmu broda i Crni je raširio krila, da bi se potom lagano prizemljio na najnižu palubu. Sjahao sam, osećajući mučninu.

Srećno, gazda, rekao je Crni. *Ne daj da te pretvore u mleveno meso!*

S tim je moj stari drug odleteo u noć. Izvadio sam hemijsku iz džepa, skinuo poklopac i Rasparač je blesnuo u svojoj punoj veličini – metar dugačko sečivo od nebeske bronzne plamsalo je usred sumraka.

Bekendorf je izvukao parče papira iz džepa. Pomislio sam da je to mapa ili nešto slično. A onda sam shvatio da u ruci drži fotografiju. Zurio je u nju pri mutnoj svetlosti – nasmejan lik Silene Boregard, Afroditine kćeri. Počeli su da se zabavljaju prošlog leta, nakon što smo im mi ostali godinama govorili: „Zar vas dvoje ne shvatate da se dopadate jedno drugom?“ Čak i pored svih ovih opasnih misija, Bekendorf je ovog leta bio srećniji nego što sam ga ikad ranije video.

„Vratićemo se u kamp“, obećao sam mu.

Na sekund, ugledah zabrinutost u njegovim očima. Potom je nabacio svoj stari samouvereni osmeh.

„Možeš da se kladiš u to“, rekao je. „Nego, hajde da raznesemo Krona u milion komadića.“

* * *

Bekendorf je išao prvi. Kretali smo se uzanim hodnikom koji je vodio prema službenom stepeništu, baš kao što smo uvežbavali, ali stali smo u pola koraka kad smo začuli glasove iznad nas.

„Baš me briga šta kaže tvoj nos!“, rešao je poluljudski, polupseći glas – telekin. „Kad si poslednji put nanjušio polutana, ispostavilo se da je reč o sendviču s mesom!“

„I ništa mu nije falilo!“, zarežao je drugi glas. „Ali ovo sad je vonj polutana, kunem se. Na brodu su!“

„Ali tvoj mozak nije!“

Nastavili su da se prepiru, a Bekendorf je pokazao niz stepenice. Silazili smo što smo tiše mogli. Dva sprata niže, glasovi telekina počeli su da se gube.

Naposletku smo stigli do metalnih vrata. *Mašinsko odeljenje*, oblikovao je usnama Bekendorf.

Bilo je zaključano, ali Bekendorf je iz svog ranca izvukao klešta za gvožđe, kojima je presekao rezu kao da je od sira.

Unutra su žute turbine veličine silosa za žito brektale i brujale. Na suprotnom zidu nalazili su se merači pritiska i kompjuterski terminali. Jedan telekin stajao je pogrbljen nad kontrolnim pultom, toliko zadubljen u posao da nas nije ni primetio. Bio je visok malo više od metar i po, s glatkim crnim fokinim krznom i malim, kržljivim stopalima. Imao je glavu dobermana, ali su mu ruke s kandžama bile gotovo ljudske. Režao je i mrmljao kucajući nešto na tastaturi. Možda se dopisivao s prijateljima preko RužnaFaca.com.

Iskoračio sam napred i on se napeo, verovatno nanjušivši da nešto nije u redu. Skočio je u stranu, prema velikom crvenom tasteru za uzbunu, ali preprečio sam mu put. Zasiktalo je i bacio se na mene, ali jedan zamah Rasparačem pretvorio ga je u prah.

„Jednog smo sredili“, rekao je Bekendorf. „Još oko pet hiljada ostalih i gotovi smo.“ Dobacio mi je teglu guste zelene tečnosti – grčke vatre, jedne od najopasnijih magičnih supstanci na svetlu. Zatim mi je dobacio još jedno oruđe bez kog heroji polutani nigde ne idu – selotejp.

„Pričvrsti teglu na na kontrolni pult“, rekao je. „Ja ću da udesim turbine.“

Bacili smo se na posao. U prostoriji je bilo vruće i sparno, tako da nas je začas oblio znoj.

Brod je tutnjao dalje. Kao Posejdonov sin, savršeno se dobro snalazim na moru. Ne pitajte me kako, ali tačno sam znao da se nalazimo na 40,19 stepeni severne geografske širine i 71,9 stepeni zapadne geografske dužine, kao i da se krećemo brzinom od osamnaest čvorova na čas, što je značilo da će brod u zoru uploviti u njujoršku luku. Ovo nam je bila jedina šansa da ga zaustavimo.

Taman sam pričvrstio i drugu teglu grčke vatre za kontrolni pult, kad sam začuo topot koraka na metalnom stepeništu – niz stepenice je silazilo toliko stvorenja da sam ih čuo i pored buke motora. Nimalo dobar znak.

Pogledao sam u Bekendorfa. „Koliko nam vremena još treba?“

„Previše.“ Kucnuo je prstom svoj ručni sat, koji je ujedno bio i naš daljinski detonator. „Tek moram da spojim prijemnik i pripremim ciljeve. Još najmanje deset minuta.“

Sudeći po zvuku koraka, imali smo još deset sekundi.

„Odvuci ću im pažnju“, rekao sam. „Naći ćemo se na dogovorenom mestu.“

„Persi...“

„Poželi mi sreću.“

Izgledalo je kao da je spreman da se raspravlja. Cela zamisao je i bila u tome da uđemo i izađemo neprimećeni. Situacija je, međutim, nalagala da improvizujemo.

„Srećno“, rekao je.

Izjurio sam kroz vrata.

* * *

Niz stepenice je tabanalo pet ili šest telekina. Zasekao sam Rasparačem kroz njih pre no što su uspeali da zalaju. Nastavio sam da se penjem – pored jedinog preostalog telekina koji je bio toliko zabezекnut da je ispustio svoju torbicu s užinom. Ostavio sam ga u životu – delom zato što je torbica za užinu bila baš kul, a delom zato da bi digao uzbunu i, uz malo sreće, naveo svoje pajtaše da krenu za mnom umesto u mašinsko odeljenje.

Istrčao sam na palubu šest i nastavio da trčim. Siguran sam da je zastrti hol, nekada davno, bio veoma raskošan, ali tokom tri godine otkako su čudovišta zauzela brod, zidne tapete, tepih i vrata apartmana bili su izgrebani kandžama i ubrljani ljigom, tako da su ličili na unutrašnjost zmajevog grla (da, nažalost, govorim iz ličnog iskustva).

Kad sam prvi put bio na *Princezi Andromedi*, moj stari neprijatelj Luk držao je omađijane turiste na brodu kao pokriće. Bili su obavijeni Maglom kako ne bi shvatili da se nalaze na lađi prepunoj čudovišta. Sada, međutim, nije bilo ni traga ni glasa od turista. Mrzeo sam i da pomislim kako su završili, ali čisto sam sumnjao da su im dozvolili da se vrate kući sa svojim doobicima na bingu.

Stigao sam do promenade i ukočio sam se u mestu. Veliki tržni centar zauzimao je ceo srednji deo broda. Nasred centralnog trga nalazila se fontana. A u fontani je čučala džinovska kraba.

Kad kažem „džinovska“, ne mislim na aljaskanske kraljevske krabe koje u ribljim restoranima možete da jedete za 7,99 dolara dok vam se ne smuče. Kad kažem „džinovska“, mislim na to da je bila veća od fontane. Čudovište se dizalo

tri metra iznad vode, imalo je plavo-zelene pege na oklopu i štipaljke duže od mog tela.

Ako ste ikad videli krabina usta, sva penušava i odvratna s onim brkovima i zubima za kidanje, možete misliti kako tek izgledaju kad su velika kao bilbord. Blistave crne oči razjareno su me posmatrale i video sam u njima inteligenciju – i mržnju. Činjenica da sam sin boga mora nije mi donosila nikakve poene kod gospođe Krabe.

„FFFFffffff“, zasiktala je, dok joj je morska pena kapala iz usta. Vonj koji se širio od nje podsećao je na kantu za otpatke punu ribljih štapića koja je cele nedelje stajala na suncu.

Zaurrali su alarmi. Znao sam da ću se svakog časa naći u velikom društvu, i da moram da nastavim da se krećem.

„Zdravo, krabice.“ Lagano sam se pomerao ivicom trga. „Ja ću sad lepo da te zaobiđem, tako da...“

Kraba se pomerila zapanjujućom brzinom. Iskočila je iz fontane i krenula pravo prema meni, škljocajući štipaljka. Upao sam u prodavnicu poklona, sakrivši se između štendera s majicama. Krabina štipaljka razbila je staklene zidove u paramparčad i počela da rije po prostoriji. Ponovo sam istrčao napolje, teško dišući, ali se gospođa Kraba okrenula i pošla za mnom.

„Tamo!“, dreknuo je glas s galerije iznad mene. „Uljez!“

Ako mi je namera bila da im odvučem pažnju, uspeo sam, ali nisam želeo da se borim baš ovde. Jer, sateraju li me u središnji deo broda, završiću kao užina za krabu.

Demonski ljuskar je sunuo ka meni. Zamahnuo sam Rasparačem, odsekavši čudovištu vrh štipaljke. Ono je siktalo i penilo, ali nije izgledalo da je naročito teško ranjeno.

Pokušavao sam da se prisetim nečega iz starih priča, bilo čega što bi mi moglo pomoći u borbi s ovim akrepom. Anabet mi je jednom pričala o čudovišnoj krabi – Herakle ju je, beše,

zgnječio stopalom? To ovde nije moglo da upali. Ova kraba je bila malčice veća od đonova mojih *ribok* patika.

A onda mi je sinula čudna pomisao. Prošlog Božića, mama i ja smo odveli Pola Farana u naš stari bungalov u Montauku, gde oduvek odlazimo. Pol me je poveo u lov na krabe i, kad je izvukao punu mrežu tih životinja, pokazao mi je pukotinu u njihovom oklopu, tačno na sredini ružnog stomaka.

Jedino je bilo problematično dopreti do tog ružnog stomaka.

Pogledao sam fontanu, a onda i mermerni pod, već klizav od mokrih krabinih nogu. Pružio sam ruku, usredsređujući se na vodu, i fontana je eksplodirala. Voda je praštala na sve strane, tri sprata uvis, kupajući galerije, liftove i izloge prodavnica. Kraba se nije ni osvrnula. Obožavala je vodu. Prilazila mi je idući postrance, škljocajući i sikćući, i ja sam, uz poklič, jurnuo prema njoj.

Malo pre sudara, bacio sam se na pod, onako kako to čine igrači bejzbola, i potbuške klizio po mokrom mermernom podu sve dok se nišam našao pravo ispod krabe. Izgledalo je kao da sam otklizao pod sedam tona teško oklopno vozilo. Bilo je dovoljno da kraba sedne pa da me spljeska, ali pre no što je shvatila šta se dešava, zario sam Rasparač pravo u pukotinu na njenom oklopu, pustio sam držak mača i odsuljao se dalje.

Čudovište je zadrhtalo, sikćući sve vreme. Oči su mu se istopile i nestale. Dok mu je utroba isparavala, boja oklopa promenila se u jarkocrvenu. Potom se prazan oklop uz glasan tresak složio na pod, u poveću gomilu.

Nisam imao vremena da se divim svom delu. Jurnuo sam prema najbližim stepenicama, dok su svuda oko mene čudovišta i polutani izvikivali naređenja i opasivali oružje.

Bio sam goloruk. Znao sam da će mi se Rasparač, pošto je magičan, pre ili kasnije pojaviti u džepu, ali zasad je bio zaglavljn negde ispod krabine olupine, a ja nisam imao vremena da ga tražim.

U predvorju s liftovima na palubi osam, put su mi preprečile dve *dracene*, dogmizavši ispred mene. Od struka naviše, bile su žene sa zelenom krljuštastom kožom, žutim očima i račvastim jezikom. Od struka naniže, imale su dva zmijska trupa umesto nogu. Nosile su koplja i mreže s tegovima, a iz iskustva sam znao da umeju da ih koriste.

„Ššššta je ovo?“, rekla je jedna. „Trofej za Krona!

Nisam bio raspoložen da se igram potapanja brodova, ali preda mnom je stajalo postolje s maketom broda, ono, kao, NALAZITE SE OVDE. Zgrabio sam maketu sa stalka i bacio je prema prvoj *draceni*. Brod ju je udario pravo u lice i potonula je zajedno s njim. Preskočio sam je, dograbio koplje njene drugarice i zavrteo je u krug. Tresnula je u vrata lifta, dok sam ja nastavio da trčim prema prednjem delu broda.

„Uхватite ga!“, vrisnula je.

Prolomio se lavež demonskih pasa. Odnekud je doletela strela i, prozujavši mi pored lica, zarila se u oplatu od mahagonija na zidu stepeništa.

Nisam mario – bilo je važno samo da odvučem čudovišta od mašinskog odeljenja i osiguram Bekendorfu još vremena.

Dok sam trčao prema stepeništu, niz njega se sjurio klinac. Izgledao je kao da se maločas trgao iz sna. Oklop mu je bio tek napola navučen. Isukao je mač i dreknuo: „Za Krona!“, ali zvučao je više uplašeno nego ljutito. Nije mogao imati više od dvanaest godina – otprilike isto onoliko koliko sam ja imao kad sam prvi put došao u Kamp polutana.

Rastužila me je ova pomisao. Klincu su ispirali mozak – obučavali ga da mrzi bogove i sveti se zato što je rođen kao

polu-Olimpljanin. Kron ga je iskorišćavao, a ipak, klinac je verovao da sam mu ja neprijatelj.

Nije mi padalo na pamet da ga povredim. Nije mi bilo potrebno oružje da bih izašao na kraj s njim. Zakoračio sam u domet njegovog zamaha i zgrabio ga za zapešće tako da mu je mač ispao iz ruke.

Zatim sam uradio nešto što nisam planirao. Verovatno je bilo glupo. Sasvim sigurno je ugrozilo našu misiju, ali nisam mogao da se suzdržim.

„Ako želiš da poživiš“, rekao sam mu, „briši s ovog broda *odmah*. Prenesi to i ostalim polutanima.“ Zatim sam ga gurnuo niz stepenice, tako da se skotrljao na donji sprat.

Ja sam nastavio da se penjem.

Ružne uspomene: hodnik je prolazio pored kafeterije. Anabet, moj polubrat Tajson i ja ušunjali smo se tuda pre tri godine, kad sam prvi put došao na ovaj brod.

Izbio sam na glavnu palubu. Levo od pramca, boja neba prelazila je iz ljubičaste u crnu. Bazen je svetlucao između dveju staklenih kula s mnoštvom galerija i bašti restorana. Ceo gornji deo broda delovao je sablasno pusto.

Morao sam samo da pređem na drugu stranu. Potom bih mogao da se spustim stepenicama do helidroma – našeg dogovorenog mesta za sastanak u slučaju neplaniranih problema. Uz malo sreće, Bekendorf me već čeka tamo. Skočićemo u more. Moć koju imam nad vodom zaštitice nas obojicu, a eksploziv ćemo aktivirati kad se nađemo petstotinjak metara daleko od broda.

Prešao sam polovinu palube, kad me zvuk glasa naterao da zastanem u mestu. „Zakasnio si, Persi.“

Na galeriji iznad mene stajao je Luk, s osmehom na licu koje je naruživao ožiljak. Na sebi je imao farmerke, belu

majicu i japanke, kao da je običan, normalan student, ali njegove oči su rekle istinu. Bile su zlatne.

„Već vas danima očekujemo.“ U prvi mah je zvučao normalno, kao Luk. Ali onda mu se lice zgrčilo. Telom mu je prošao drhtaj, kao da je upravo popio nešto gadno. Glas mu je postao teži, drevan i moćan – glas Krona, gospodara Titana. Reči su mi strugale kičmu poput ostrice noža. „Dođi, pokloni mi se.“

„Samo što nisam“, promrsio sam.

Lestrignonski džinovi poređali su se s obe strane bazena, kao da čekaju znak. Svaki je bio visok dva i po metra. Krasile su ih tetovirane mišice, kožni oklopi i okovane toljage. Na krovu iznad Luka pojavili su se polutani naoružani lukovima i strelama. S galerije preko puta skočila su dva paklena psa i zarežala na mene. U roku od nekoliko sekundi, bio sam opkoljen. Zamka: nije bilo šanse da tako brzo zauzmu položaje, osim ako nisu znali da dolazim.

Pogledao sam naviše, u Luka, dok je u meni ključao gnev. Nisam znao je li Lukova svest uopšte još živa u tom telu. Možda i jeste, pošto mu se glas promenio... ili se to možda prosto Kron prilagođavao svom novom obličju. Rekao sam sebi da nije ni važno. Luk je bio kvaran i zao mnogo pre no što ga je zaposeo Kron.

Javio se glas u mom umu: *Jednom ću morati da se borim s njim. Zašto ne sad?*

Proročanstvo je govorilo da ću, pošto napunim šesnaest godina, morati da donesem odluku koja će spasti ili uništiti svet. Dotle je preostajalo još samo sedam dana. Zašto ne sad? Ako zaista posedujem moć, šta znači nedelju dana? Mogao bih okončati ovu pretnju ovde i sad, tako što ću srediti Krona. Hej, i ranije sam se borio s čudovištima i bogovima.

Luk se osmehnuo, kao da mi je pročitao misli. Ne, on jeste Kron. Morao sam to da upamtim.

„Priđi“, rekao je, „ako smeš.“

Gomila čudovišta se razdvojila. Krenuo sam uz stepenice, dok mi je srce bubnjalo. Bio sam siguran da će mi neko zabosti nož u leđa, ali puštali su me da prođem. Opipao sam džep i ustanovio da mi je hemijska tu. Skinuo sam poklopac i Rasparač se izvio u mač.

Kronu se u rukama pojavilo njegovo oružje – dva metra dugačka kosa, pola od nebeske bronze, pola od čelika smrtnika. Jedan pogled na tu stvar bio je dovoljan da mi se kolena pretvore u pihtije. Međutim, pre no što sam stigao da se predomislim, jurišao sam.

Vreme je usporilo. Mislim, *doslovno* je usporilo, zato što je Kron imao tu moć. Imao sam osećaj da se krećem kroz gusti sirup. Ruke su mi bile toliko teške da sam jedva uspevao da podignem mač. Kron se osmehnuo, vitlajući kosom i čekajući da se dovučem do sigurne smrti.

Pokušavao sam da se oduprem njegovoj magiji. Usredredio sam se na more oko broda – na izvor moje moći. S godinama sam naučio da bolje kanališem i kontrolišem tu moć, ali se u tom času ništa nije dešavalo.

Napravio sam još jedan korak napred. Džinovi su se rugali. Dracene su se siktavo cerekale.

Hej, okeane, preklinjao sam. Bilo bi dobro da se danas odazoveš.

Odjednom sam osetio razoran bol u utrobi. Ceo brod se trgnuo u stranu, izbivši čudovištima tlo pod nogama. Stotinu pedeset hektolitara vode šiknulo je iz bazena, okupavši mene, Krona i sve ostale na palubi. Voda me je okrepila, razbivši vremensku čin, i ja sam jurnuo napred.

Napao sam Krona, ali još uvek sam bio prespor. Napravio sam grešku, tako što sam ga gledao u lice – *u lice Luka*, koji mi je nekad bio prijatelj. Koliko god sam ga mrzeo, bilo mi je teško da ga ubijem.

Kron, pak, nije nimalo oklevao. Zasekao je naniže svojom kosom. Odskočio sam unazad, a opako sečivo promašilo me je za dlaku, napravivši na palubi dubok zarez tačno između mojih stopala.

Šutnuo sam Krona u grudi. Zateturio se unazad, ali bio je teži nego što bi Luk trebalo da bude. Kao da sam šutnuo frižider.

Kron je ponovo zamahnuo kosom. Presreo sam je *Rasparačem*, ali udarac je bio toliko snažan da je moje sečivo moglo samo da ga skrene. Oštrica kose pocepala mi je rukav majice i ogrebla ruku. To nije trebalo da bude nikakva ozbiljna ozleda, ali cela ta strana tela mi je eksplodirala od bola. Prisetio sam se šta je morski demon jednom rekao o Kronovoj kosi: *Pripazi se, budalo. Jedan dodir, i ta oštrica će ti rastaviti dušu od tela*. Sad sam shvatao na šta je mislio. Nisam gubio samo krv. Osećao sam kako iz mene otiču snaga, volja i identitet.

Zateturio sam se unazad, prebacio mač u levu ruku i očajnički nasrnuo. Moje sečivo je trebalo da prođe kroz njega, ali odbilo mu se od stomaka, kao da sam udario u mermer. Nisam mogao da verujem da je preživio.

Kron je prasnuo u smeh. „Ovo je jadno, Persi Džeksone. Luk kaže da mu nisi dorastao u mačevanju.“

Vid je počeo da mi se muti. Znao sam da nemam mnogo vremena. „Luk je parao glavom oblake“, rekao sam. „Ali barem je ta glava bila *njegova*.“

„Šteta je da te ubijem već sad“, zamišljeno je rekao Kron, „pre no što moj konačni plan počne da se ostvaruje. Voleo

bih da vidim užas u tvojim očima kad shvatiš kako ću uništiti Olimp.“

„Nećeš nikad dovesti ovaj brod do Menhetna.“ U ruci mi je damaralo. Pred očima su mi igrale crne tačkice.

„Otkud ti ta pomisao?“ Kronove zlatne oči su svetlucale. Njegovo lice – Lukovo lice – ličilo je na masku, neprirodnu i osvetljenu otpozadi nekakvom opakom moći. „Možda računaj naš na svog prijatelja s eksplozivom?“

Pogledao je naniže, prema bazenu, i doviknuo: „Nakamura!“

Kroz gomilu se progurao tinejdžer u punom grčkom oklopu. Levo oko pokrivao mu je crni povez. Poznao sam ga, naravno: Itan Nakamura, Nemezina sin. Prošlog leta, u Lavirintu sam ga spasao od smrti, a mala bitanga mi se odužila tako što je vratila Krona u život.

„Uspelo je, gospodaru“, javio se Itan. „Zatekli smo ga baš tamo gde ste i rekli.“

Pljesnuo je rukama i napred su se dogejala dva džina, koja su vukla Čarlsa Bekendorfa. Malo je nedostajalo pa da mi srce stane. Bekendorf je imao natečeno oko i posekotine po licu i rukama. Oklop mu je nestao, a majica mu je bila sva u dronjcima.

„Ne!“, uzviknuo sam.

Bekendorfove oči su srele moje. Okrznuo je pogledom svoju ruku, kao da pokušava da mi nešto kaže. *Njegov ručni sat*. Još mu ga nisu skinuli, a sat je zapravo bio detonator. Je li moguće da je eksploziv i dalje na mestu? Da su ga čudovišta pronašla, svakako bi smesta demontirali paklene naprave.

„Našli smo ga u utrobi broda“, rekao je jedan od džinova. „Pokušavao je da se uvuče u mašinsko odeljenje. Je l' možemo sad da ga pojedemo?“